

17 376**Regelen inzake de verlening van uitkeringen en
bijzondere voorzieningen aan burger-oorlogsslachtoffers
(Wet uitkeringen burger-slachtoffers 1940–1945)****MEMORIE VAN ANTWOORD**

Ontvangen 4 januari 1984

Lang, voor de meesten te lang, hebben de burger-slachtoffers van de oorlogsjaren 1940–1945 op een eigen, zelfstandige wettelijke regeling moeten wachten. De regering is daarom bijzonder erkentelijk voor het feit, dat de vaste Commissie voor Welzijn en Volksgezondheid zo kort na de behandeling van het wetsontwerp in de Tweede Kamer haar voorlopig verslag heeft willen uitbrengen.

De leden van de fractie van het C.D.A. menen op een tegenspraak te moeten wijzen tussen het vermelde op bladzijde 6 van de memorie van toelichting en de brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer van 27 september jl. (17 376, nr. 25). Bij het ontbreken van beleidsrelevante statistische gegevens moet het bij het opstellen van een prognose helaas blijven bij wat wel eens wordt aangeduid als «natte vingerwerk». In mijn brief van 27 september aan de Voorzitter van de Tweede Kamer heb ik aangegeven, dat de benodigde gegevens niet aanwezig zijn. De globale berekening (één procent van 860 duizend mensen) dient echter niet als correctie op de oorspronkelijke prognose te worden gezien doch als een indicatie van het mogelijke aantal uitkeringsgerechtigden indien in de wet, de z.g. omgekeerde bewijslast zou worden opgenomen.

Bij de prognose, weergegeven in de memorie van toelichting, werden de volgende factoren meegewogen:

- a. de hogere maximum grondslag;
- b. het niet langer in aanmerking nemen van het inkomen van de echtgenote;
- c. het verdwijnen van de z.g. «bijstandsdrempel».

Het lijkt redelijk om op grond van een mogelijke invloed van deze factoren een verdubbeling van het RO-bestand te verwachten. Mocht achteraf blijken, dat meer burger-oorlogsslachtoffers een beroep op de Wet kunnen doen dan thans wordt voorzien, dan zullen de daartoe benodigde financiële middelen alsnog moeten worden vrijgemaakt.

De leden van de C.D.A.-fractie vragen ook nog of voldoende publiciteit zal worden gegeven aan de te verwachten inwerkingtreding van de Wet. In de media is ruime aandacht besteed aan de parlementaire behandeling van dit wetsontwerp. De Stichting Burger-Oorlogsgetroffenen en de Stichting Icodo geven naar mijn mening mogelijke uitkeringsgerechtigden de nodige informatie: een Gids voor burger-oorlogsslachtoffers is in voorbereiding.

De leden van de P.v.d.A.-fractie willen nader geïnformeerd worden over de mogelijkheid om bij Algemene maatregel van bestuur de werkingssfeer van de Wet uit te breiden. Bij de behandeling van het wetsontwerp in de Tweede Kamer heb ik betoogd, dat het begrip «burger-oorlogsslachtoffer» zo ruim is, dat het welhaast onmogelijk is, dat potentiële uitkeringsgerechtigden «tussen wal en schip» terecht zouden komen. Om echter deze mogelijkheid volledig uit te sluiten heb ik bij nota van wijziging voorgesteld in de wet een bepaling op te nemen, die het mogelijk maakt om, indien daar later toch behoefte aan blijkt te bestaan, bij algemene maatregel van bestuur in deze gevallen te voorzien. Omdat niet voorspeld kan worden in welke casusposities zulk een algemene maatregel van bestuur uitkomst zal moeten bieden, kunnen de eventueel te stellen voorwaarden niet in de wet worden opgenomen. Een van de voorwaarden, welke in de Wet uitkeringen vervolgingsslachtoffers 1940–1945 geldt, is de «instemming van de minister». Het is overigens denkbaar, dat bij toepassing van de thans voorliggende Wet, in bepaalde casusposities zulk een instemming niet nodig blijkt. Overigens moet worden opgemerkt, dat de Rijksgroepsregeling Oorlogsslachtoffers 1940–1945 geen anti-hardheidsbepaling kent en derhalve te dezer zake ook niet gesproken kan worden van een jarenlange ervaring.

Het vorenstaande geldt, mutatis mutandis, ook voor de bepaling, opgenomen in het zesde lid van artikel 3.

Omdat niet bij voorbaat vaststaat of en zo ja, in welke gevallen een anti-hardheidsbepaling noodzakelijk zal blijken, is gekozen voor een discretionaire bevoegdheid. Een obligatoire bepaling is hier niet op haar plaats.

De leden van de V.V.D.-fractie verwijs ik naar mijn toezegging in de Tweede Kamer, dat ik in dit parlementaire jaar voorstellen zal doen ter zake van een algehele stelselwijziging van de regelingen voor oorlogsgetroffenen, waarin ook de gelijke behandeling van mannen en vrouwen in de W.u.v. en W.u.b.o. zal worden geregeld.

In de schriftelijke voorbereiding heb ik opgemerkt, dat een «coördinatie op beleidsniveau» wel in het voornemen ligt, maar dat voorlopig de belangen van de vervolgingsslachtoffers en van de burger-oorlogsslachtoffers meer gediend zijn met twee gescheiden uitvoeringsorganen. De Uitkeringsraad krijgt daarmee de gelegenheid de achterstand weg te werken. De Raad uitkeringen burger-oorlogsslachtoffers kan de overgang van RO naar W.u.b.o. snel doen verlopen en de nieuwe aanvragen op korte termijn in behandeling nemen.

De staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur,
J. P. van der Reijden